ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Ing. L. K.**, zast. JUDr. Martinem Mikyskou, advokátem, se sídlem Malá Skála – Vranové 397, Malá Skála, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 2. 2012, č. j. 32 Ad 18/2011 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím č. I ze dne 3. 11. 2010, č. j. X, snížila žalobci od 12. 12. 2010 výši starobního důchodu podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 155/1995 Sb."), s odůvodněním, že zvýšení za práci vykonávanou po vzniku nároku na starobní důchod v době od 1. 1. 1994 do 31. 12. 1995 a od 12. 4. 1998 do 31. 3. 2001 podle § 23 zákona č 100/1988 Sb., resp. § 34 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., žalobci nenáleží, neboť v této době pobíral starobní důchod.

O námitkách žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodla Česká správa sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná") rozhodnutím č. I ze dne 9. 3. 2011, č. j. X, tak, že rozhodnutí č. I, ze dne 3. 11. 2010, č. j. X se zčásti mění tak, že se žalobci snižuje výše starobního důchodu na částku 11 294 Kč měsíčně a ve zbytku se toto rozhodnutí potvrzuje. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že žalobci byl rozhodnutím ze dne 20. 7. 2009, č. j. X zvýšen starobní důchod za dobu výdělečné činnosti po vzniku nároku

na starobní důchod od 1. 1. 1994 do 31. 12. 1995 a od 12. 4. 1998 do 31. 3. 2001, když podle rozhodnutí ze dne 7. 4. 2005, č. j. X nenáležela žalobci v této době výplata starobního důchodu, resp. částky vyplacené na starobním důchodu za toto období byly žalobci předepsány k úhradě jako přeplatek. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 3. 2010, č. j. 30 Ca 53/2009 – 38 byla žalované uložena povinnost vrátit žalobci částky sražené z vypláceného důchodu na úhradu tohoto přeplatku. Z uvedeného tak podle žalované vyplývá, že po dobu výdělečné činnosti za období od 1. 1. 1994 do 31. 12. 1995 a od 12. 4. 1998 do 31. 3. 2001 byl žalobci vyplácen starobní důchod. Zvýšení procentní výměry starobního důchodu za dobu výdělečné činnosti konané po vzniku nároku na důchod proto nemůže žalobci za tato období náležet.

Žalovaná rozhodnutím č. II ze dne 3. 11. 2010, č. j. X uložila žalobci podle § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 582/1991 Sb.“) povinnost vrátit České správě sociálního zabezpečení přeplatek na starobním důchodu za dobu od 1. 1. 2006 do 11. 12. 2010 ve výši 93 002 Kč.

V odůvodnění rozhodnutí poukázala na rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č. I ze dne 3. 11. 2010, č. j. X, kterým byla žalobci snížena výše starobního důchodu s účinností od 12. 12. 2010 s tím, že zvýšení procentní výměry starobního důchodu za práci vykonávanou po vzniku nároku na starobní důchod v době od 1. 1. 1994 do 31. 12. 1995 a od 12. 4. 1998 do 31. 3. 2011 podle § 23 zákona č. 100/1988 Sb., resp. § 34 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. nenáleží, neboť žalobce v této době pobíral starobní důchod. Podmínky stanovené zákonem pro výplatu takto zvýšeného důchodu žalobce nesplňoval, proto je povinen vrátit částky odpovídající zvýšení starobního důchodu vyplacené za dobu od 1. 1. 2006 do data snížení důchodu podle ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Odpovědnost příjemce dávky podle tohoto ustanovení je objektivní a žalobce je tudíž za vznik přeplatku odpovědný bez zřetele na zavinění.

Námitky žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítla Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím č. II ze dne 9. 3. 2011, č. j. X. Žalovaná označila za nepochybné, že přeplatek na starobním důchodu ve výši 93 002 Kč vznikl za dobu od 1. 1. 2006 do 11. 12. 2010 v důsledku neprávem přiznaného zvýšení procentní výměry důchodu za práci konanou v době od 1. 1. 1994 do 31. 12. 1995 a od 12. 4. 1998 do 31. 3. 2001. Zvýšení ve smyslu § 23 zákona č. 100/1988 Sb., resp. § 34 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., žalobci nenáleželo, jelikož v uvedených dobách pobíral starobní důchod. Otázka, zda v týchž dobách byl či nebyl žalobci vyplacen starobní důchod, byla postavena na jisto až rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 3. 2010, č. j. 30 Ca 53/2009 - 38, kterým byla žalované uložena povinnost vrátit žalobci částky sražené z vypláceného důchodu, čímž bylo podle žalované de facto rozhodnuto o tom, že po dobu výdělečné činnosti žalobci za období od 1. 1. 1994 do 31. 12. 1995 a od 12. 4. 1998 do 31. 3. 2001 mu byl starobní důchod vyplacen. Otázka neoprávněnosti zvýšení důchodu byla rozhodnuta rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení č. I ze dne 9. 3. 2011, č. X, na jehož výrok a odůvodnění žalovaná odkázala.

Z uvedeného podle žalované vyplývá, že podmínky stanovené zákonem č. 155/1995 Sb., pro výplatu zvýšeného důchodu žalobce nesplňoval v době od 1. 1. 2006 do 11. 12.

2010, a proto má plátce důchodu (žalovaná) vůči němu nárok na vrácení těch vyplacených částek starobního důchodu, které mu nenáležely, tak jak je stanoveno v § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., a nikoliv v § 118a odst. 1 téhož zákona; způsob zjištění příčiny přeplatku není z hlediska dikce ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. rozhodný.

Naposledy uvedené rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou, v níž stejně jako v předchozích námitkách proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně namítal, že v jeho případě § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., nedopadá na povinnost vrátit přeplatek na starobním důchodu. Zdůraznil, že k přeplatku došlo tím, že mu žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 7. 2009 zvýšila starobní důchod za práci tzv. „na procenta“, ačkoliv mu toto zvýšení nenáleželo, jak vyšlo najevo z výsledku předchozího přezkumného řízení soudního. Ustanovení § 118a odst. 2 je „lex specialis“, podle něhož se posuzují jen situace, kdy starobní důchod neměl být vyplácen, protože nebyly splněny zákonné podmínky pro souběžné pobírání starobního důchodu a mzdy (platu) ze zaměstnání. Vznikl-li přeplatek na starobním důchodu z jakékoliv jiné příčiny, např. proto, že žalovaná dodatečně zjistila nesprávně přiznanou výši důchodu, na čemž se důchodce svým zaviněním nijak nepodílel, pak se výše důchodu může měnit jen do budoucna, nikoliv zpětně. O vrácení starobního důchodu proto podle názoru žalobce mohlo být v jeho případě rozhodováno pouze podle § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., a nikoliv podle § 118a odst. 2 téhož zákona. Ustanovení § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., je však v jeho případě neaplikovatelné, neboť chybí znak vědomé nedbalosti nebo nesplnění povinnosti na straně důchodce.

O tom, že ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. je „lex specialis“ jen pro případy neoprávněného souběhu starobního důchodu a mzdy (platu), svědčí podle žalobce také odkaz – formou poznámky pod čarou – na ustanovení § 37 zákona č. 155/1995 Sb. Byť poznámky pod čarou nejsou součástí normativního textu právního předpisu, jsou důležitým vodítkem pro interpretaci zákonného textu.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby Krajský soud v Hradci Králové rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 9. 2. 2012, č. j. 32 Ad 18/2011 – 33, rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o námitkách č. II ze dne 9. 3. 2011, č. j. X a rozhodnutí č. II ze dne 3. 11. 2010, č. j. X zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Dále rozhodl, že žalovaná je povinna nahradit žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení ve výši 7 157 Kč, a to k rukám JUDr. Martina Mikysky, advokáta.

Podle krajského soudu vznikl v projednávaném případě přeplatek na starobním důchodu proto, že žalovaná původně žalobci rozhodnutím ze dne 20. 7. 2009 zvýšila starobní důchod od 1. 6. 2002, neboť mu dodatečně započetla dobu výdělečné činnosti po vzniku nároku na starobní důchod za dobu od 1. 1. 1994 do 31. 12. 1995 a od 12. 4. 1998 do 31. 3. 2001 (resp. do 31. 5. 2002) podle § 23 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, resp. podle § 34 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. Rozsudkem Krajského soudu

v Hradci Králové ze dne 26. 3. 2010, č. j. 30 Ca 53/2009 – 38, se situace změnila, neboť bylo zřejmé, že žalovaná již na žalobci nemůže vymáhat původní přeplatek na starobním důchodu ve výši 436 838 Kč za toto období, byť žalobce v uvedeném období vykonával výdělečnou činnost a pobíral přitom starobní důchod. Žalovaná proto na tuto novou situaci reagovala vydáním rozhodnutí č. I ze dne 3. 11. 2010, č. X, kterým žalobci podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., s účinností ode dne 12. 12. 2010 snížila starobní důchod, neboť již nadále nesplňoval podmínky pro zvýšení starobního důchodu podle § 23 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, resp. podle § 34 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., a rozhodnutím č. II ze dne 3. 11. 2010, č. X, jímž uložila podle § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. žalobci povinnost vrátit přeplatek na starobním důchodu za dobu od 1. 1. 2006 do 11. 12. 2010 v částce 93 002 Kč.

Krajský soud zdůraznil, že zákon č. 582/1991 Sb. v ustanovení § 118a odst. 2 obsahuje speciální úpravu odpovědnosti za přeplatek na starobním důchodu ve spojení s § 37 zákona č. 155/1995 Sb. a tato odpovědnost je koncipována na principu objektivní odpovědnosti. Objektivní odpovědnost je v právních vztazích důchodového pojištění vzácná a aplikuje se, jak vyplývá z výslovného odkazu tohoto ustanovení, v těch případech, kdy výplata starobních důchodu nenáleží z důvodu konkurence s příjmem z výdělečné činnosti (§ 37 zákona č. 155/1995 Sb.). Krajský soud přisvědčil žalobci v tom, že ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., je ustanovením lex specialis, které dopadá jen na případy, kdy přeplatek vznikl proto, že nebyly splněny zákonné podmínky pro souběžné pobírání starobního důchodu a příjmu z výdělečné činnosti. Právě výslovný odkaz v textu zákonného ustanovení na § 37 zákona č. 155/1995 Sb., i když je uveden v poznámce pod čarou, jasně vymezuje případy, na které dopadá. Pokud by měl zákonodárce na mysli i jiné případy či situace, zcela jistě by na ně také odkázal.

Krajský soud k otázce odpovědnosti podle § 118a a násl. zákona č. 582/1991 Sb., odkázal na závěry uvedené v judikatuře Nejvyššího správního soudu (zmínil rozsudek ze dne 16. 2. 2006, č. j. 6 Ads 6/2005 – 61 a rozsudek ze dne 13. 4. 2011, č. j. 4 Ads 163/2009 – 70). Pozastavil se nad praxí žalované, která za situace, kdy původní přeplatek na starobním důchodu ve výši 436 838 Kč nebyl žalobcem zaplacen, pouze bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o povinnosti žalobce tento přeplatek uhradit, přichází s rozhodnutím ze dne 20. 7. 2009, kterým žalobci zvyšuje starobní důchodu podle § 34 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. Žalobce byl podle krajského soudu na základě tohoto rozhodnutí žalované oprávněně v dobré víře, že mu zvýšení starobního důchodu náleží. Protože se však právo žalované na vrácení přeplatku ve výši 436 838 Kč nikoliv vinou žalobce prekludovalo, reagovala na nově vzniklou situaci rozhodnutím č. I ze dne 3. 11. 2010, č. j. X ve spojení s rozhodnutím o námitkách č. I ze dne 9. 3. 2011, č. j. X, kterým žalobci snížila starobní důchod podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb. Tento postup žalované, tedy snížení starobního důchodu do budoucna, byl krajským soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 32 Ad 17/2011 shledán jako správný a zákonný.

Jinak je tomu však podle krajského soudu v posuzované věci. K přeplatku na starobním důchodu došlo proto, že žalobce nadále nesplňoval podmínky pro jeho zvýšení podle § 23 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, resp. podle § 34 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. Na takový případ však speciální ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. nedopadá, neboť pro aplikaci tohoto ustanovení o objektivní odpovědnosti

chybí příslušné zmocnění nebo odkaz. Krajský soud tak přisvědčil názoru žalobce, že přeplatek na starobním důchodu nevznikl jeho zaviněním či vědomou nedbalostí a uzavřel, že s ohledem na výše uvedené nelze aplikovat ani ustanovení § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítala, že poznámka pod čarou nemá normativní charakter. Může obsahovat citaci právního předpisu, nebo pouze určitého ustanovení právního předpisu, na který se odkazuje, rozhodně však nelze z poznámky pod čarou dovozovat omezení působnosti vlastního zákonného ustanovení, které upravuje objektivní odpovědnost poživatele starobního důchodu v případě, že mu tento důchod byl vyplácen a přitom nebyly splněny podmínky stanovené zákonem č. 155/1995 Sb., pro jeho výplatu. Podle stěžovatelky to znamená, že k jejímu vzniku se zavinění nevyžaduje, plátce důchodu má vždy nárok na vrácení těch vyplacených částek, které nenáležely. Odkaz na ustanovení zákona č. 155/1995 Sb., nemůže nijak omezovat rozsah možností uplatnění stanovené objektivní odpovědnosti i v jiných případech, kdy starobní důchod byl občanu vyplácen a nebyly přitom splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho výplatu. Odkaz má pouze informativní charakter. Jeho neuvedením v předmětném ustanovení by se nic neměnilo na působnosti tohoto ustanovení, resp. jeho uplatnění ve všech případech, kdy starobní důchod byl občanu vyplácen a nebyly přitom splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho výplatu.

V posuzované věci podle stěžovatelky nepochybně došlo k přeplatku na starobním důchodu žalobce a byly tudíž splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., neboť žalobci byl vyplácen starobní důchod zvýšený za další práci vykonávanou po vzniku nároku na něj bez pobírání tohoto důchodu, ačkoliv mu uvedené zvýšení nenáleželo, když mu starobní důchod byl fakticky po dobu pracovní činnosti vyplácen. Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že má vůči žalobci nárok na vrácení těch vyplacených částek starobního důchodu, které mu nenáležely. Odpovědnost podle § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., je objektivní a žalobce je tak povinen přeplatek vrátit bez ohledu na zavinění.

Stěžovatelka požádala Nejvyšší správní soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tento návrh odůvodnila tím, že je povinna po zrušení rozhodnutí krajským soudem pokračovat v řízení a přitom se řídit závazným právním názorem krajského soudu, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. Může tak dojít k nežádoucí situaci, pokud Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu, jímž bylo zrušeno správní rozhodnutí a věc se dostane do stadia nového posouzení krajským soudem. Ten pak vázán právním názorem kasačního soudu, může rozhodnout o zákonnosti správního rozhodnutí opačně, načež původní správní rozhodnutí se stane opět platným, aniž by v důsledku nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušeno v mezidobí případně vydané další správní rozhodnutí. Vedle sebe by v takovém případě mohla existovat dvě odlišná, nebo přímo i opačná správní rozhodnutí o téže věci, což by byla situace nepochybně nejen nežádoucí, ale procesními instituty příslušných správních předpisů i obtížně řešitelná.

S ohledem na výše stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat, jelikož při rozhodnutí o samotné kasační stížnosti je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti, k jejímuž projednání přistoupil přednostně.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a to především ve vztahu k výsledku přezkumného řízení soudního, v němž krajský soud napadeným rozsudkem zrušil přezkoumávané rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jemu předcházející.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že ji podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení soudního řádu správního lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud považuje na tomto místě za vhodné pro větší přehlednost a úplnost nejprve poukázat na skutkový stav věci, ze kterého vycházel a který byl mezi účastníky nesporný.

Rozhodnutím stěžovatelky ze dne 7. 4. 2005, č. X bylo žalobci podle § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., uloženo vrátit žalované přeplatek na starobním důchodu ve výši 436 838 Kč, neboť výplata starobního důchodu v období od 1. 1. 1994 do 31. 12. 1995 a od 12. 4. 1998 do 31. 5. 2002 žalobci nenáležela, jelikož pracoval v pracovním poměru uzavřeném na dobu neurčitou a nesplňoval podmínky § 98 zákona č. 100/1988 Sb., resp. § 37 odst. 5 zákona č. 155/1995 Sb. v tehdy platném znění, které umožňovaly souběh pobírání starobního důchodu při výdělečné činnosti jen tehdy, byl-li pracovní poměr uzavřen na dobu nejdéle jednoho roku, resp. na dobu určitou. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 29. 6. 2006, sp. zn. 32 Cad 32/2005, přičemž správnost závěrů tohoto rozsudku krajského soudu posléze potvrdily Nejvyšší správní soud (rozsudkem ze dne 29. 8. 2007, č. j. 3 Ads 96/2006 – 93) i Ústavní soud.

Rozhodnutím č. I ze dne 20. 7. 2009, č. j. X stěžovatelka zvýšila žalobci od 1. 1. 1996 bez finanční účinnosti starobní důchod podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. Dodatečně totiž žalobci započetla dobu výdělečné činnosti po vzniku nároku na starobní důchod za dobu od 1. 1. 1994 do 31. 12. 1995 po odečtení 6 dní v roce 1995,

které se pro zvýšení procentní výměry starobního důchodu nepovažují za výdělečnou činnost.

Rozhodnutím č. II ze dne 20. 7. 2009, č. j. X stěžovatelka zvýšila žalobci od 1. 6. 2002 starobní důchod podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. Dodatečně totiž žalobci započetla dobu výdělečné činnosti po vzniku nároku na starobní důchod za dobu od 12. 4. 1998 do 31. 3. 2001(správně má být uvedeno do 31. 5. 2002).

Došlo však k prekluzi práva stěžovatelky na vrácení přeplatku na starobním důchodu ve výši 436 838 Kč (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové 26. 3. 2010, č. j. 30 Ca 53/2009 – 38 a usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 11. 10. 2010, č. j. E 931/2008 – 10), přičemž žalobce tento přeplatek stěžovatelce nevrátil. Stěžovatelka na tuto situaci reagovala rozhodnutím č. I. ze dne 3. 11. 2010, č. j. X, kterým snížila žalobci starobní důchod podle § 56 odst. 1 písm. c) ode dne 12. 12. 2010 na částku 11 294 Kč měsíčně. Důvodem snížení starobního důchodu byla skutečnost, že zvýšení starobního důchodu za práci vykonávanou po vzniku nároku na starobní důchod v době od 1. 1. 1994 do 31. 12. 1995 a od 12. 4. 1998 do 31. 5. 2002 podle § 23 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociální zabezpečení, resp. podle ustanovení § 34 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., žalobci nenáleželo, neboť v uvedených dobách starobní důchod pobíral.

Již zmíněným rozhodnutím č. II ze dne 3. 11. 2010, č. j. X uložila Česká správa sociálního zabezpečení žalobci podle § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., povinnost vrátit přeplatek na starobním důchodu za dobu od 1. 1. 2006 do 11. 12. 2010 ve výši 93 002 Kč. Námitky žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítla žalovaná rozhodnutím č. II ze dne 9. 3. 2011, č. j. X.

Z provedené rekapitulace vyplývá, že v posuzovaném případě se primárně jedná o posouzení otázky, zda žalobce byl povinen vrátit žalované přeplatek na starobním důchodu ve výši 93 002 Kč či nikoliv a zda – v případě kladné odpovědi na tuto otázku – bylo třeba povinnost k jeho vrácení posuzovat podle § 118a odst. 1 či odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.

Podle § 118 a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., *jestliže důchod byl vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, protože příjemce důchodu nesplnil některou jemu uloženou povinnost, přijal důchod nebo jeho část, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že byl vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, nebo vědomě jinak způsobil, že důchod nebo jeho část byl vyplácen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, má plátce důchodu vůči příjemci důchodu nárok na vrácení, popřípadě náhradu nesprávně vyplacené částky.*

Podle § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., *jestliže byl občanu vyplácen starobní důchod a nebyly přitom splněny podmínky stanovené zákonem o důchodovém pojištění pro výplatu tohoto důchodu, má plátce důchodu vůči tomuto občanu nárok na vrácení těch vyplacených částek starobního důchodu, které nenáležely. To platí obdobně, zanikl-li nárok na vdovský nebo vdovecký důchod z důvodu uzavření nového manželství nebo nárok na sirotčí důchod z důvodu dosažení 26. roku věku. Ustanovení § 120 odst. 1 není přitom dotčeno.*

Z citace uvedených ustanovení zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení vyplývá, že předpokladem pro uložení povinnosti příjemci dávky důchodového pojištění (zabezpečení) vrátit plátci důchodu jemu vyplacené částky, je zjištění, že příjemci dávky byl důchod, či jeho část, vyplacen neprávem. Tato podmínka podle názoru Nejvyššího správního soudu v projednávané věci splněna není.

Jak vyplývá z provedené rekapitulace, výsledek řízení o kasační stížnosti v posuzované věci závisel na výsledku řízení, v němž zdejší soud posuzoval důvodnost kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 2. 2012, č. j. 32 Ad 17/2011 – 40, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované č. I ze dne 9. 3. 2011, č. j. X, výše již citovaným. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalované, že podmínkou pro zvýšení starobního důchodu za další práci, vykonávanou po vzniku nároku na něj, je nepobírání důchodu, přičemž tuto podmínku žalobce splňoval v okamžiku, kdy mu byla rozhodnutím žalované ze dne 7. 4. 2005, č. j. X, uložena povinnost vrátit za dobu výkonu výdělečné činnosti po vzniku nároku na starobní důchod přeplatek na něm ve výši 436 838 Kč.

Rozhodnutím ze dne 20. 7. 2009, č. X, žalovaná poté zvýšila žalobci od 1. 6. 2002 starobní důchod podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., neboť mu dodatečně započetla dobu výdělečné činnosti po vzniku nároku na starobní důchod za dobu od 1. 1. 1994 do 31. 12. 1995 a od 12. 4. 1998 do 31. 5. 2002.

Podle krajského soudu by však zvýšení starobního důchodu na základě § 34 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění žalobci náleželo jen v případě, pokud by částky vyplacené mu na starobním důchodu za rozhodné období vrátil, což se však nestalo. Žalobce totiž povinnost vrátit žalované přeplatek ve výši 436 838 Kč dobrovolně nesplnil a žalovaná proto přistoupila k exekuci. Učinila tak ale opožděně, takže žalobci je třeba přisvědčit, že se svou liknavostí připravila o možnost získat exekucí zpět vzniklý přeplatek na starobním důchodu. Nastala tak situace, že žalobce v rozhodném období po vzniku nároku na starobní důchod pobíral starobní důchod, ačkoliv mu nenáležel a současně měl příjem z výdělečné činnosti.

Námitce žalobce, že v posuzované věci nelze použít § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., neboť by to představovalo porušení zásady ne bis in idem, krajský soud nepřisvědčil. Poukázal na znění tohoto ustanovení a konstatoval, že žalované umožňuje reagovat na nově vzniklé situace.

Krajský soud se ztotožnil se závěry žalované a uzavřel, že žalobce podmínky pro nárok na zvýšení starobního důchodu podle § 34 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., již nadále nesplňoval a žalovaná mu proto po právu rozhodnutím č. I ze dne 3. 11. 2010, č. j. X snížila starobní důchod od budoucí splátky v souladu s § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb. Tento závěr byl pak právem potvrzen i v námitkovém řízení.

Nejvyšší správní soud ve věci vedené pod sp. zn. 4 Ads 62/2012 se s tímto názorem krajského soudu neztotožnil – naopak dospěl k závěru, že k odnětí přiznaného zvýšení starobního důchodu neměla žalovaná zákonný podklad a že důsledně tomu není žalobce ani povinen vrátit jí přeplatek na starobním důchodu vyúčtovaný žalovanou za dobu od 1.

6. 2006 od 11. 12. 2010 ve výši 93 002 Kč. Blíže pak k řešené otázce uvedl v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 4 Ads 62/2012 – 24, následující:

„Podle § 23 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., občanu, který je zaměstnán po vzniku nároku na starobní důchod a nepobírá tento důchod nebo jeho část, invalidní důchod nebo důchod za výsluhu let, se zvyšuje starobní důchod za každých 360 kalendářních dní zaměstnání o 4 % průměrného měsíčního výdělku, z něhož se vyměřuje, popřípadě byl vyměřen, důchod.

Na to navazuje ustanovení § 98 odst. 1 a 2 téhož zákona, upravující omezení výplaty důchodu. Podle něho se starobní důchod nevyplácí po dobu dalšího zaměstnání po vzniku nároku na tento důchod a po dobu, po kterou se oprávněnému poskytuje nemocenské, pokud se dále nestanoví jinak. Vykonává-li občan zaměstnání sjednané na dobu nejvýše jednoho roku, starobní důchod se vyplácí, a to i za dobu, kdy mu náleží nemocenské z tohoto zaměstnání.

Podle § 34 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném k datu, kdy žalovaná přistoupila u stěžovatele k přiznání zvýšení starobního důchodu, se výše procentní výměry starobního důchodu zvyšuje pojištěnci, který po vzniku nároku na tento důchod vykonával výdělečnou činnost a nepobíral přitom starobní ani plný invalidní důchod, za každých 90 kalendářních dnů této výdělečné činnosti o 1,5 % výpočtového základu. Toto ustanovení obsahuje ještě podrobnosti týkající se možnosti a způsobu zápočtu dob kratších než 90 dnů.

Podle § 37 odst. 1 téhož zákona, v tehdy platném znění, výplata starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29, náleží osobám vykonávajícím výdělečnou činnost na základě pracovněprávního vztahu, jen pokud tento vztah byl sjednán na dobu určitou, nejdéle však na dobu jednoho roku, lze-li jej podle zvláštních právních předpisů na tuto dobu sjednat.

V projednávané věci bylo bezpečně zjištěno a mezi účastníky je ostatně nesporné, že v době po vzniku nároku stěžovatele na starobní důchod byl tento ve dvou výše již uvedených časových úsecích zaměstnán - vykonával výdělečnou činnost - aniž by splňoval podmínky uvedené v § 23 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., jakož i v ustanovení § 34 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., pro pobírání starobního důchodu, neboť nešlo (v letech 1994 – 1995) o výkon zaměstnání sjednaného na dobu nejvýše jednoho roku a v letech 1998 až 2002 nešlo o pracovněprávní vztah sjednaný na dobu určitou nejdéle jednoho roku; naopak jednalo se o pracovněprávní vztah uzavřený na dobu neurčitou. Výplata starobního důchodu mu proto v uvedených obdobích nenáležela a bylo mu proto právem uloženo přeplatek na dávce žalované vrátit. Rozhodnutí o tom potvrdily jak správní soudy, tak i Ústavní soud České republiky.

Žalovaná, vycházejíc zřejmě z předpokladu, že vrácení takto vzniklého přeplatku má zabezpečeno výše již zmíněnými rozhodnutími soudů, vyhodnotila právní stav tak, jakoby v uvedených dvou časových úsecích stěžovatel starobní důchod nepobíral a zvýšila mu proto tento důchod rozhodnutím ze dne 20. 7. 2009 podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění s odůvodněním, že byla započtena doba výdělečné činnosti po vzniku nároku na starobní důchod. Doplatek důchodu takto vzniklý za dobu od 1. 6. 2002 do 11. 9. 2009, zadržela na částečnou úhradu přeplatku, k němuž byl žalobce zavázán a který činil 436 838 Kč.

Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, ve znění platném od 1. 1. 2009, zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo

byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.

Poté, co žalovaná zjistila z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 3. 2010, č. j. 30 Ca 53/2009 – 38, že právo na vrácení dříve pravomocně přiznaného přeplatku na dávce (rozhodnutím ze dne 7. 4. 2005) je nevymahatelné, neboť je prekludováno (řízení o výkonu rozhodnutí prodejem movitých věcí k vymožení pohledávky žalované ve výši 436 838 Kč bylo zastaveno usnesením Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 11. 10. 2010, č. j. 29 E 931/2008 – 10), vydala rozhodnutí o snížení starobního důchodu stěžovateli podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., s odůvodněním, že došlo ke skutečnosti, která takový postup opravňuje, neboť přiznané zvýšení stěžovateli nenáleží.

Podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen ve vyšší částce, než v jaké náleží, nebo byl přiznán nebo se vyplácí neprávem, důchod se sníží nebo odejme nebo jeho výplata se zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplacen.

Ustanovení § 56 odst. 1 (ať již písm. b/ či písm. c/ zákona o důchodovém pojištění, jakož i písm. a/ a d/ – dosud necitovaná), pamatují na situace, které nastaly (byly zjištěny) po nabytí právní moci rozhodnutí o přiznání (nepřiznání) důchodu nebo úpravě jeho výše. Může se přitom jednat o skutečnosti nově nastale nebo o skutečnosti, které sice nastaly dříve, avšak v době rozhodování o přiznání důchodu nebo výplatě důchodu nebyly známy a přihlíží se tedy k nim dodatečně. Všechny tyto skutečnosti mohou přitom mít z hlediska poživatele důchodu dopad jak pozitivní (důchod se přizná, nebo zvýší anebo se obnoví výplata), tak negativní (důchod se odejme, výplata důchodu se zastaví, nebo výše důchodu se sníží). Není přitom ani rozhodné, zda nové skutečnosti uplatní oprávněný nebo zjistí-li je orgán důchodového pojištění a zahájí řízení z vlastního podnětu. V případě § 56 zákona o důchodovém pojištění jde tudíž o tzv. rozhodnutí změnová, přičemž specifikum jejich vydání v oblasti důchodového pojištění (zabezpečení) spočívá v tom, že zde neplatí princip ne bis in idem, jehož porušení se dovolával stěžovatel, neboť orgán důchodového pojištění má možnost rozhodnout o témže znovu za situace, kdy nově nastala nebo byla odhalena skutečnost svědčící o tom, že důchod byl přiznán nebo odepřen neprávem nebo byl přiznán či vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo naopak v částce vyšší, než v jaké náleží. Z hlediska procesního nejde v případě vydání změnového rozhodnutí o porušení zásady res iudicata, jsou-li pro postup uvedený v § 56 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění splněny zákonné podmínky.

Bylo tudíž třeba posoudit, zda rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2009, jímž zvýšila stěžovateli starobní důchod za dobu výdělečné činnosti po vzniku nároku na něj (za tzv. „práci na procenta“), k němuž přistoupila, přestože věděla, že ve skutečnosti stěžovatel v obdobích, za které došlo ke zvýšení, tento důchod pobíral, avšak následným uložením povinnosti tento přeplatek vrátit (soudně potvrzeným) měla za dodatečně prokázané, že stěžovatel podmínku pro

přiznání tohoto zvýšení splnil, bylo rozhodnutím správným a legálním či nikoliv. Nejvyšší správní soud na tuto otázku odpovídá kladně, tedy že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a odpovídalo i právnímu stavu věci v té době existujícímu. Možnost vymáhání dříve vzniklého přeplatku měla žalovaná podloženu výše již citovanými rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové i Nejvyššího správního soudu, a na případ stěžovatele mohla tudíž pohlížet po právní stránce tak, že starobní důchod, k jehož vrácení byl stěžovatel zavázán, v obou vymezených časových úsecích nepobíral. Není tedy oprávněné tvrzení stěžovatele, že žalovaná o zvýšení starobního důchodu rozhodovala nezákonně. Již vůbec neplatí, že by se jednalo o rozhodnutí s důsledky věci pravomocně rozhodnuté, které by nebylo možno v budoucnu změnit, pokud by došlo ke splnění podmínek § 56 zákona č. 155/1995 Sb. Žalovaná vycházela z toho, že pokud stěžovatel musí vrátit přeplatek na starobním důchodu za dobu, kdy nesplňoval podmínky pro jeho výplatu v důsledku souběhu s příjmem z výdělečné činnosti, je mu třeba za tutéž dobu přiznat příslušné zvýšení ve smyslu výše již citovaných ustanovení zákona č. 100/1988 Sb. a zákona č. 155/1995 Sb. Proti takovému postupu nelze z hlediska zákonných předpisů důchodového pojištění ničeho namítat, nicméně žalovaná měla následně hledět, aby přisouzený přeplatek na starobním důchodu ve výši 436 838 Kč na stěžovateli vymohla zpět, tj. aby tak, mimo jiné, učinila též v zákonem předepsaných lhůtách.

Jak již bylo opakovaně uvedeno, žalovaná tak neučinila a v důsledku tohoto jejího postupu došlo k prekluzi nároku na vymožení přeplatku, což vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 3. 2010, č. j. 30 Ca 53/2009 – 38. V něm uvedený soud výslovně uvedl, že tříletá subjektivní lhůta k zahájení vymáhání přeplatku uplynula marně a že žalovaná přistoupila k realizaci srážek ze stěžovatelova důchodu v době, kdy nárok na vrácení přeplatku, vyplývající z rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2005, již zanikl. Vedené exekuční řízení bylo posléze zastaveno výše již zmíněným usnesením Okresního soudu v Hradci Králové. Žalovaná tuto okolnost, tedy marné uplynutí lhůty k vymožení přeplatku, v jehož důsledku došlo k zastavení řízení o výkonu rozhodnutí, vyhodnotila jako skutečnost, na níž pamatuje zákon o důchodovém pojištění v ustanovení § 56 odst. 1 písm. c), tj. jako nové zjištění, mající za následek, že přiznané zvýšení starobního důchodu předchozím rozhodnutím č. II ze dne 20. 7. 2009, č. X, stěžovateli nenáleží. S tímto posouzením věci se Nejvyšší správní soud neztotožňuje, neboť je přesvědčen, že rozhodující je zjištěný skutkový a právní stav, který se v mezidobí od vydání rozhodnutí o přiznání zvýšení starobního důchodu do vydání rozhodnutí o jeho snížení nezměnil. Stále zde existovalo pravomocné rozhodnutí o povinnosti stěžovatele vrátit původní přeplatek na dávce ve výši 436 838 Kč. Skutečnost, že se nepodařilo tento přeplatek vymoci v důsledku nedodržení subjektivní lhůty k zahájení řízení o jeho vymáhání ze strany žalované, nemůže tento právní stav změnit. Rozhodování o nároku na dávku důchodového pojištění nemůže být totiž závislé na výsledku exekučního řízení. Proto přiznané zvýšení starobního důchodu stěžovateli rozhodnutím ze dne 20. 7. 2009 nadále náleží a žalovaná nebyla oprávněna rozhodnout o snížení dávky, tedy v podstatě o odnětí přiznaného zvýšení, neboť nebylo zjištěno to, co ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb. předpokládá, totiž že by důchod byl vyplácen ve vyšší částce, než v jaké náleží. Důsledně tomu nemohl ani vzniknout přeplatek na starobním důchodu, o němž žalovaná rozhodla souběžně s rozhodnutím o snížení dávky, a to rozhodnutím č. II ze dne 3. 11. 2010, č. X, jímž uložila stěžovateli podle § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, povinnost vrátit přeplatek na starobním důchodu za dobu od 1. 1. 2006 do 11. 12. 2010 ve výši 93 002 Kč. Pokud námitky proti tomuto rozhodnutí zamítla rozhodnutím ze dne 9. 3. 2011, č. X, a toto rozhodnutí potvrdila, je i toto její rozhodnutí nezákonné.“

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 2. 2012, č. j. 32 Ad 17/2011 – 40, zrušil podle § 110 odst. 1 s. ř. s. a věc mu vrátil podle § 110 odst. 3 k dalšímu řízení, s tím, že v něm krajský soud rozhodne vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku, tedy zejména bude vycházet z toho, že přezkoumávané rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které mu předcházelo, nebylo vydáno v souladu s právními předpisy, a proto je zruší.

Z uvedeného odkazu na rozsudek zdejšího soudu č. j. 4 Ads 62/2012 – 24, vyplývá, že přeplatek na starobním důchodu požadovaný za dobu od 1. 6. 2006 do 11. 12. 2010 ve výši 93 002 Kč, o němž bylo rozhodnuto stěžovatelkou rozhodnutím č. II. ze dne 9. 3. 2011, č. j. X, vůbec nevznikl, a stěžovatelka nebyla tudíž oprávněna jej po žalobci požadovat. Pokud tak učinila, je její rozhodnutí nezákonné a krajský soud je jako takové právem zrušil, stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Učinil tak však z jiného důvodu, než jaký zjistil Nejvyšší správní soud (krajský soud vyslovil názor, že odpovědnost žalobce za vzniklý přeplatek není možno posuzovat jako odpovědnost objektivní podle § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., ale naopak podle obecného ustanovení § 118a odst. 1 téhož zákona, kdy je třeba prokázat příjemci dávky zavinění, byť jen ve formě vědomé nedbalosti, při přijímání dávky důchodového pojištění, což v dané věci žalobci prokázáno nebylo). Nejvyšší správní soud zvažoval, zda za této situace, kdy odůvodnění rozsudku krajského soudu je opřeno o jiné důvody než Nejvyšším správním soudem zjištěné, může jeho rozsudek obstát, či zda je třeba jej zrušit s tím, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí správního orgánu a toto zrušení opřel o právní názor Nejvyššího správního soudu. Dospěl k závěru, že druhá z alternativ by byla zbytečná, a tudíž neekonomická.

Nejvyšší správní soud vycházel především z rozhodnutí rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 – 75, v němž byla řešena situace, kdy krajský soud rozhodnutí žalovaného rovněž správně zrušil, avšak správný výrok rozsudku opřel o nesprávné důvody. Rozšířený senát zvažoval, zda je v takovém případě na místě zrušit zrušující rozsudek krajského soudu s tím, aby v novém rozhodnutí zaměnil důvody, či zda je na místě zamítnout kasační stížnost a nahradit nesprávné důvody krajského soudu právním názorem Nejvyššího správního soudu. Dospěl přitom k závěru, vyjádřenému v právní větě, že *„zruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení. Obstojí-li však důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu.“*

O takový případ jde podle názoru Nejvyššího správního soudu i v projednávané věci, neboť krajský soud zrušil přezkoumávané rozhodnutí stěžovatelky s tím, že vůbec nemělo být vydáno, s čímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Rozsudek krajského soudu tudíž obstojí a v podstatné míře obstojí i důvody, o které krajský soud své rozhodnutí opřel. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky neshledal důvodnou a zamítl ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. Pro stěžovatelku je závazný právní názor krajského

soudu, korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku. Nutno ještě dodat, že za situace, kdy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přeplatek na starobním důchodu žalobce za dobu od 1. 6. 2006 do 11. 12. 2010 vůbec nevznikl, bylo pak již zcela nadbytečné zabývat se otázkou, zda je třeba odpovědnost příjemce dávky za požadovaný přeplatek posuzovat jako odpovědnost objektivní ve smyslu § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., či ji posuzovat (tak jak to učinil krajský soud) jako odpovědnost závislou na nesplnění některé povinnosti uložené příjemci dávky, eventuálně na jeho vědomosti, že dávku (zvýšení dávky) přijímá neprávem (§ 118a odst. 1 téhož zákona).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení o kasační stížnosti úspěch a proto ji náhrada nákladů řízení nenáleží (ostatně podle § 60 odst. 2 s. ř. s. by jí právo na náhradu nákladů řízení nemohlo být přiznáno ani v případě úspěchu v řízení). V řízení úspěšnému žalobci podle obsahu spisu náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu